

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **K energo s.r.o.**
proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství, IČ 72080043**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 2. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 2. 2021, č. j. X, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu řízení ve výši 11.228 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Lukáše Regece, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu

pro Pardubický kraj ze dne 8. 10. 2019, č. j. X, přičemž po změně tohoto rozhodnutí byl žalovaným rozhodnutím přiznán žalobci podle ustanovení § 195 odst. 5 a dle ustanovení § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen „daňový řád“), úrok ze zadrženého nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců září, říjen a listopad 2016 v celkové výši 47.327 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem.

2. Nejprve žalobce uvedl, že se shoduje s žalovaným v tom, že za období od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 mu byl přiznán úrok dle ustanovení § 155 odst. 5 daňového řádu v souladu s právním názorem uvedeným v rozsudku NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019-47 (dále jen „rozsudek EP ENERGY TRADING“), když v tomto rozsudku NSS konstatoval rozporu úroků ve smyslu ustanovení § 250a daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 s článkem 183 Směrnice Rady 2016/112/ES a toto ustanovení označil za neaplikovatelné a NSS odkázal zároveň na závěry rozsudku NSS ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013-34 (dále jen „rozsudek KORDÁRNA“), přičemž podle této judikatury NSS za toto období náleží úrok z vratitelného přeplatku podle ustanovení § 155 odst. 5 daňového řádu. Žalobce však vyslovil nesouhlas s tím, že žalovaný v případě posouzení nároku na úrok z nadměrného odpočtu DPH za období do 1. 7. 2017 postupoval podle nové právní úpravy, provedené zákonem č. 170/2017 Sb., kdy byla nově stanovena výše tohoto úroku v ustanovení § 254a daňového řádu z původního 1 % bodu na 2 % body zvýšené o repo sazbu ČNB. Podle názoru žalobce by se *„optikou uvedených rozsudků měl aplikačně odmítnout i úrok dle § 254a ve znění účinném ode dne 1. 7. 2017.“* Žalobce uvedl, že *„nerozporuje“* skutečnost, že české vnitrostátní právo v období od 1. 7. 2017 obsahovalo speciální ustanovení týkající se úroků za zadržování nadměrného odpočtu, avšak podle jeho názoru stejně jako v případě předchozí právní úpravy účinné ode dne 11. 2. 2015 do 30. 6. 2017, kdy sazba úroků činila 1% bod zvýšená o repo sazbu ČNB, což bylo Nejvyšším správním soudem považováno za neaplikovatelné z důvodu rozporu s výše uvedeným článkem 183 zmíněné Směrnice, tak i nová právní úprava neodstranila rozpor tohoto ustanovení § 254a s unijními předpisy, a ani po změně spočívající ve zvýšení sazby tohoto úroku na 2% body zvýšené o repo sazbu ČNB je nová právní úprava v rozporu s unijními předpisy. K tomu žalobce uvedl rozsáhlou argumentaci obsahující i základní závěry uvedené ve zmíněné judikatuře NSS a v rozhodnutí SDEU ve spojených věcech C-13/18 a C-126/18 a uvedl, že v daném případě je situace obdobná jako v těchto věcech posuzovaných SDEU a že aplikace ustanovení § 125 daňového řádu ve znění účinném od 1. 7. 2017 je v rozporu s unijním právem a zásadami, stejně jak tomu bylo i před tímto datem podle předchozí právní úpravy. Žalobce poté uvedl, že žalovaný chybně interpretoval výše uvedené závěry SDEU ve spojených věcech C-13/18 a C-126/18, dle názoru žalovaného je třeba, aby úroková sazba přiznávaná za zadržování nadměrného odpočtu byla nejprve porovnána s mírou inflace, a až pokud úroková sazba nepokryje znehodnocení peněz v důsledku času (inflaci), náleží daňovému subjektu úroková sazba ve výši úrokových sazeb z úvěru poskytnutých nefinančním podnikům. Žalobce zejména nesouhlasí s názorem žalovaného, že v rámci první fáze posouzení dojde ke srovnání úrokové míry s inflací a v případě, že úroková míra pokryje znehodnocení peněz v důsledku času, je možné ji předepsat daňovému subjektu, a až pokud z uvedeného srovnání vyplyne, že úroková míra je nižší, uplatní se dle názoru žalovaného úrok užívaný při sjednávání úroků nefinančním podnikům. Žalobce s takovým výkladem nesouhlasí, když podle jeho názoru úroková míra finanční kompenzace za zadržovaný nadměrný odpočet stanovená na základě této logiky

by nenaplňovala kompenzační charakter, který předpokládá judikatura SDEU, jakož i zmíněná judikatura NSS, když účelem úhrady úroků z nadměrných odpočtů daně z přidané hodnoty je náhrada finančních ztrát, které osobě povinné k dani vznikly v důsledku nemožnosti disponovat příslušnými částkami. V této souvislosti odkázal žalobce na rozhodnutí SDEU ve spojených věcech C-13/18 a C-126/18, a to na bod 49, z něhož vyplývá, že výpočet úroků musí být součtem jednak úrokové míry, za kterou si osoba, jež není úvěrovou institucí, může půjčit zadržovanou částku na finančním trhu. Úrok ze zadrženého odpočtu musí kompenzovat oba faktory způsobující reálnou ztrátu na majetku daňového subjektu. Žalovaný tak neporovnával to, co měl podle evropské judikatury porovnávat. Primárním smyslem určení výše úroků z daňového odpočtu DPH má být kompenzace daňového subjektu. K tomu žalobce dále uvedl srovnání ekonomických dat (část III. žaloby), z něhož podle žalobce „na první pohled je patrné“, že úrok ze zadrženého odpočtu v žádném případě nedosahoval v daném období úrovně součtu míry inflace a úroků dle Ministerstva financí ČR. Závěrem žalobce shrnul a uvedl *„[v]ývoj úroku z nadměrného odpočtu za předmětná období neodstranil dle názoru žalobce jeho rozpor s unijním právem a základními zásadami. Žalobce nerozporuje závěry judikatury SDEU, který připouští možnost paušálního stanovení úroků z nadměrného odpočtu¹³, současně se však domnívá, že by výše paušální náhrady měla představovat dostatečnou kompenzaci daňového subjektu, jemuž byl zadržován nadměrný odpočet. Pouze taková míra, jež je schopna dostatečné kompenzace, je v souladu se zásadou daňové neutrality. Z tabulky 1 dle názoru žalobce vyplývá, že úrok ze zadržování nadměrného odpočtu, tak jak je nastaven v § 254a daňového řádu účinném ode dne 1. 7. 2017, tyto kvality nesplňuje“*. Ke svým závěrům uvedl žalobce ještě přehled úrokových sazeb v letech 2017 a 2018 a závěrem zopakoval, že úrok dle § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 neodpovídá požadavkům unijního práva, a to zejména zmíněné judikatury SDEU. Podle názoru žalobce by měl v daném případě soud rozhodnout tak, že by za relevantní právní úpravu pro přiznání úroků z nadměrného odpočtu označil úrok z vratitelných přeplatek dle ustanovení § 155 daňového řádu, stejně jak to učinil NSS ve zmíněných rozsudcích (EP ENERGY TRADING, KORDÁRNA). Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na obsah žalovaného rozhodnutí, konstatoval z něj podstatné závěry a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Ze spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti.
6. Žalobce v roce 2016 podal řádná daňová přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období září 2016, říjen 2016 a listopad 2016, ve kterých vykázal nadměrné odpočty. Po provedené daňové kontrole byly žalobci vyměřeny nadměrné odpočty DPH platebními výměry za uvedené období ze dne 23. 1. 2018. Žalobce s výši vyměřených nadměrných odpočtů nesouhlasil a podal proti platebním výměrám odvolání a žalovaný odvolací orgán zvýšil částku nadměrného odpočtu ve 47.250 Kč za každé zdaňovací období a tento rozdíl byl žalobci vyplacen dne 5. 9. 2019. Pro danou věc je podstatné, že správce daně poté vydal rozhodnutí dne 8. 10. 2019, jímž přiznal žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně. Žalovaný tak toto rozhodnutí správce daně

žalovaným rozhodnutím změnil, přičemž po této změně byl přiznán žalobci podle § 155 odst. 5 a ust. § 254a daňového řádu úrok ze zadrženého nadměrného odpočtu na DPH za zdaňovací období měsíců září, říjen a listopad 2016 v celkové výši 47.327 Kč. Při rozhodování o zmíněném úroku z nadměrného odpočtu postupoval žalovaný tak, že za dobu od 1. 1. 2015 do dne 30. 6. 2017 aplikoval žalovaný závěry již zmíněných rozsudků NSS ve věci „EP ENERGY TRADING“ a „KORDÁRNA“, z nichž vyplývá, že za toto období nelze aplikovat pro rozpor s právem EU ustanovení § 254a daňového řádu, podle něhož náleží tento úrok ve výši 1 % nad repo sazbu ČNB, ale daňovému subjektu náleží úrok z vratitelného přeplatku podle ustanovení § 155 odst. 5 daňového řádu, tj. ve výši 14% nad repo sazbu ČNB.

7. S rozhodnutím žalovaného, které se týká tohoto období a zmíněného postupu žalovaného, žalobce i v žalobě souhlasil, ale neztotožnil se s jeho dalším postupem, který se týkal období od 1. 7. 2017 do okamžiku, kdy byl žalobci nadměrný odpočet správce daně vyplacen či měl být vyplacen. Od 1. 7. 2017 totiž došlo ke změně právní úpravy, a to ustanovení § 254a daňového řádu tak, že výše zmíněná výše úroku z nadměrného odpočtu DPH byla zvýšena z 1 % nad repo sazbu ČNB na 2% a žalovaný tak postupoval dle § 254a daňového řádu po této změně, která byla provedena zákonem č. 170/2017 Sb. Žalobce v žalobě tvrdí, že je tato nová právní úprava v rozporu s právem EU, a to s článkem 183 Směrnice Rady 2006/112/ES a v rozporu s již výše uvedenou judikaturou NSS a zejména pak s rozsudkem SDEU ze dne 24. 3. 2020, vydaném ve spojených věcech C-13/18 a C-126/18, z nichž vyplývá, že výše úroků musí odpovídat úrokové sazbě, kterou by musela v případě půjčky zaplatit povinná osoba, která není úvěrovou institucí, a že tedy tato právní úprava je stejně jako v případě předchozí právní úpravy, tj. účinné do 30. 6. 2017, opět v rozporu s článkem 183 zmíněné Směrnice a v rozporu se zmíněnou judikaturou NSS a SDEU.
8. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
9. V daném případě je stěžejní otázkou, zda v dané věci byl správně posouzen nárok žalobce na úrok z nadměrného odpočtu DPH podle nové právní úpravy, obsažené v § 254a za období do 1. 7. 2017, kdy oproti předchozí právní úpravě byla zvýšena výše úroků z 1% na 2% nad roční výši repo sazby stanovené ČNB. Předchozí judikatura NSS, zejména již výše zmíněné rozsudky ve věcech „EP ENERGY TRADING“ a „KORDÁRNA“, se zabývají problematikou tohoto úroku, která se vztahovala k předchozí právní úpravě, kdy tedy výše úroků z nadměrného odpočtu činila 1% nad roční výši repo sazby stanovené ČNB, avšak po této změně provedené zákonem č. 170/2017 Sb. od 1. 7. 2017 došlo k navýšení této sazby o 1 % bod, tedy výše tohoto úroku z nadměrného odpočtu činí po této změně 2% nad roční výši repo sazby stanovené ČNB. Pro rozhodování daňových orgánů o výši tohoto úroku podle nové právní úpravy je stále aktuální zmíněná judikatura NSS a SDEU, protože nejen soudy ve správním soudnictví, ale i správní orgány musí v případě rozporu vnitrostátní právní úpravy s unijním právem posuzovat subjektivní nároky účastníků správních řízení i podle unijního práva. Je nepochybné, že unijní právo může být aplikováno nejen orgány unie, ale také orgány členských států, ať už se jedná o soudy, správní nebo jiné orgány, a to ve vztahu k soukromým osobám. V projednávané věci se žalobce právě této ochrany podle unijního práva dovolává, a bylo tedy na žalovaném, aby jeho nárok posoudil i z hlediska souladu vnitrostátní úpravy s unijním právem, a jak konkrétně měl žalovaný postupovat, naznačil jasně Nejvyšší správní soud ve své zmíněné

judikatuře, a to zejména v rozsudku EP ENERGY TRADING, tj. v rozsudku ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019-47, kdy zejména v otázce výše úroků odkázal na již zmíněný rozsudek SDEU ze dne 23. 4. 2020 ve spojených věcech C-13/18 a C-126/18. V tomto rozsudku Soudní dvůr zdůraznil, že zásada daňové neutrality vyžaduje, aby podmínky úhrady úroků byly stanoveny tak, aby bylo možné nahradit hospodářskou zátěž, která dané osobě vznikla v souvislosti s neoprávněným zadržováním odpočtu daně. Posuzoval přitom maďarskou právní úpravu, podle níž se na úroky z odpočtů uplatní sazba ve výši odpovídající základní sazbě Maďarské centrální banky pro hlavní refinanční operace (která v podstatě odpovídá repo sazbě ČNB, jak uvedl NSS v bodu 43 zmíněného rozsudku ve věci EP ENERGY TRADING). Podle názoru Soudního dvora je zřejmé, že osoba povinná k dani by v případě, že by si musela půjčit částku rovnávající se zadržovanému nadměrnému odpočtu, musela zaplatit vyšší úrokovou sazbu, než je základní sazba Národní centrální banky, jež je dostupná pouze úvěrovým institucím. Soudní dvůr konstatoval, že *„unijní právo, a zejména zásady efektivit a daňové neutrality musí být vykládány v tom smyslu, že brání praxi členského státu spočívající ve výpočtu úroků z nadměrných odpočtů odpočitatelné DPH, zadržovaných tímto členským státem v rozporu s unijním právem déle než po přiměřenou dobu, podle sazeb, které odpovídají základním sazbám Národní centrální banky, je-li tato sazba nižší než sazba, kterou by osoba povinná k dani, jež není úvěrovou institucí, musela zaplatit, aby si mohla půjčit částku rovnou uvedené částce (bod 51 rozsudku SDEU ze dne 24. 3. 2020 ve spojených věcech C-13/18 a C-126/18).“* Zmíněná judikatura NSS tak poté dospěla k závěru, že pokud výše úroků je ve vnitrostátní úpravě stanovena v rozporu s tímto závěrem Soudního dvora, tak pak v tom případě náleží daňovému subjektu úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu. Z této judikatury NSS tak vyplývá, že správce daně by měl respektovat tento závazný právní názor NSS, což v dané věci sice učinil, ovšem pouze k období od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017, tedy k době, kdy platila předchozí právní úprava, což ovšem ale neznamená, že jestliže tato právní úprava byla změněna a uvedená sazba úroků byla zvýšena o 1 % bod nad roční repo sazbu ČNB od 1. 7. 2017, tak v takovém případě, že by daňové orgány nebyly povinny se touto otázkou zabývat a posuzovat nároky daňových subjektů, v daném případě žalobce, a to ve světle zmíněné judikatury NSS a zejména pak uvedeného rozsudku SDEU. Proto i v dané věci správce daně a potažmo žalovaný, nikoliv až soud ve správním soudnictví, protože ten nemůže nahrazovat činnost správních orgánů, se měli zabývat posouzením nároku žalobce z hlediska, zda i podle nové právní úpravy je uvedená výše úroku v rozporu s výší, která by měla být stanovena způsobem určeným ve zmíněném rozsudku Soudního dvora, tedy, zda tato sazba úroků je či není nižší než sazba, kterou by osoba povinná k dani, jež není úvěrovou institucí, musela zaplatit, aby se mohla půjčit částku rovnou částce zadržované jako nadměrný odpočet DPH (bod 51 zmíněného rozsudku SDEU), a pokud by daňové orgány dospěly k závěru, že tato sazba stanovená novou právní úpravou je, stejně jako v uvedeném případě řešeném judikaturou NSS, nižší než tato sazba, tak v takovém případě by musely daňové orgány rozhodnout o přiznání úroku z nadměrného odpočtu ve výši, stanovené v § 155 odst. 5 daňového řádu, jak ostatně vyplývá z výše uvedené konstantní soudní judikatury NSS (zejména rozsudek „EP ENERGY TRADING“).

10. Takové úvahy a závěry však v žalovaném rozhodnutí chybí, když je v něm pouze obsažen názor žalovaného, z něhož vyplývá, že nejprve je třeba úrokovou sazbu přiznávanou za zadržování nadměrného odpočtu porovnat s mírou inflace, a až v případě, že úroková sazba nepokryje znehodnocení peněz v důsledku času (inflace), náleží daňovému subjektu

úroková sazba ve výši úrokových sazeb z úvěrových poskytnutých nefinančním podnikům. Tento závěr žalovaného však neodpovídá zmíněné judikatuře, zejména rozsudku SDEU výše citovanému, který v bodu 49 uvedl, že: „*Vnitrostátní praxe, podle které jsou v případě vrácení částky nadměrného odpočtu odpočitatelné DPH zadržovaného v rozporu s unijním právem na žádost osoby povinné k dani úroky, které se na tuto částku uplatní, jednak počítány podle sazby, která je nižší než sazba, jež by osoba povinná k dani, která není úvěrovou institucí, musela zaplatit, aby si mohla půjčit částku rovnou uvedené částce, a jednak se počítají za dané zdaňovací období, aniž se uplatní úrok, jehož cílem by bylo osobě povinné k dani nahradit škodu, která jí vznikla měnovým znehodnocením, které nastalo v důsledku času, který uplynul od tohoto zdaňovacího období do skutečného zaplacení těchto úroků, může osobu povinnou k dani připravit o přiměřenou náhradu ztráty způsobené v důsledku nemožnosti disponovat s dotýcnými částkami, a tudíž nerespektuje zásadu efektivit.*“ Krajský soud se shoduje s názorem žalobce, že z uvedené judikatury vyplývá, že úroková míra finanční kompenzace za zadržovaný nadměrný odpočet musí naplňovat kompenzační charakter, tedy že účelem úhrady úroků z nadměrných odpočtů DPH je náhrada finančních ztrát, které osobě povinné k dani vznikly v důsledku nemožnosti disponovat příslušnými částkami. Tedy platí, že aby úroková míra odpovídala požadavkům vytyčených judikaturou SDEU, musí být její výpočet součtem obou zmíněných faktorů, tedy úrokové míry, za kterou si osoba, jež není úvěrovou institucí, může půjčit zadržovanou částku na finančním trhu a současně měnové znehodnocení, ke kterému došlo v důsledku plynutí času ode dne zadržení nadměrného odpočtu ode dne vrácení zadržované částky. Oba faktory představují důvod reálného ponížení majetku daňového subjektu. Proto musí úrok ze zadržovaného odpočtu kompenzovat oba faktory způsobující reálnou ztrátu na majetku daňového subjektu. Krajský soud se tedy shoduje s názorem žalobce, že „*poměrování výše úrokové míry ze zadržovaného odpočtu s každým faktorem zvlášť, který zvolil žalovaný, není z pohledu výše uvedené ekonomické logiky správné, neboť tak žalovaný neporovnává to, co má podle evropské judikatury porovnat.*“ Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný nepostupoval v souladu s konstantní soudní judikaturou NSS a SDEU a zejména pak SDEU, jak je již výše uvedeno, jeho rozhodnutí tedy obsahuje nesprávnou úvahu, týkající se aplikace závěrů SDEU ve vztahu k výše zmíněnému období, tedy od 1. 7. 2017, naopak neobsahuje toto rozhodnutí posouzení nároku žalobce na úrok z nadměrného odpočtu za toto období ve světle zmíněné judikatury SDEU a navazujících rozsudků NSS a žalované rozhodnutí tedy musel krajský soud zrušit pro nezákonnost a vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů k rozhodnutí (§ 78 odst. 1, § 76 odst. 1 a) s.ř.s.), současně soud rozhodl o vrácení věci žalovanému (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

11. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšný žalobce měl právo na náhradu nákladů řízení, ty zahrnují jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu a paušální náhradu hotových výdajů zástupce žalobce za 2 úkony právní služby, tj. příprava a převzetí věci, podání žaloby), tj. 3.100 Kč x 2 a 300 Kč x 2, s připočtením DPH činí odměna a paušální náhrada 8.228 Kč, celkem náhrada nákladů s připočtením soudního poplatku zaplaceného žalobcem za žalobu činí 11.228 Kč (§ 11, 12, 13 vyhlášky č. 177/96 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 26. října 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu